

opusdei.org

Carta del prelat (abril 2013)

El prelat agraeix a Déu l'elecció del papa Francesc, considera la resurrecció de Crist veritat històrica i fonament de la fe i convida a edificar el regne de Déu a la terra mitjançant la preocupació afectiva i efectiva pels més necessitats.

03/04/2013

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Encara són molt recents moments de gran importància, dels quals hem estat testimonis, en la vida de l'Església: l'elecció d'un nou Pontífex Romà. Com passa sempre en aquests esdeveniments, hem experimentat l'acció del Paràclit i allò que afirmava Benet XVI en començar el ministeri petrí: «L'Església és viva; aquesta és l'experiència meravellosa d'aquests dies (...). L'Església és jove. Ella porta en si mateixa el futur del món i, per tant, indica també a cadascun de nosaltres la via cap al futur.

L'Església és viva i nosaltres ho veiem: experimentem l'alegria que el Ressuscitat ha promès als seus» [1] .

Amb un goig gran, units a tota l'Església, totes i tots a l'Obra hem acollit l'elecció del papa Francesc, que ha comportat una ràfega d'espiritualitat, d'anhels de millora. La festivitat de sant Josep, dia en què el nou Pontífex Romà va donar inici solemne al seu ministeri de pastor

suprem de l'Església universal, ha fet especialment tangible que el Senyor, la seva Mare santíssima i el sant patriarca vetllen per l'Església en tot moment , que l'esposa de Crist mai no es troba sola entre els avatars i fluctuacions que troba en el curs de l'existència.

Com viu Josep la seva vocació de custodi de Maria, de Jesús, de l'Església? Es preguntava el papa Francesc. I responia: **amb l'atenció constant en Déu, obert als seus signes, disponible al seu projecte, i no tant al propi; és el que Déu demana a David (...)** . Déu no vol una casa construïda per l'home, sinó la fidelitat a la seva paraula , al seu disseny; és Déu mateix qui construeix la casa, però de pedres vives marcades pel seu Esperit . Josep és “custodi” perquè sap escoltar Déu, es deixa guiar per la seva voluntat, i precisament per això és més sensible encara a les

**persones que li han estat
confiades, sap com llegir amb
realisme els esdeveniments, està
atent a allò que l'envolta, i sap
prendre les decisions més sensates
[2] . Com us vaig fer notar abans de
l'elecció, i us vaig confirmar després -
seguint en tot el nostre Pare-, ja
estimem el nou papa amb immens
afecte sobrenatural i humà, alhora
que procurem donar suport -amb
oració i mortificació abundants- els
primers passos del seu ministeri,
sempre importants.**

Ahir va començar el temps pasqual.
L'al·leluia ple de joia que puja de la
terra al cel en tots els racons del
planeta, manifesta la fe
indestructible de l'Església en el seu
Senyor. Jesús, després de l'afrontosa
mort a la creu, ha rebut de Déu Pare,
per l'Esperit Sant, una nova vida -una
vida plena de glòria en la seva
humanitat santíssima- com
confessem els diumenges en un dels

articles del credo: el mateix Jesús - *perfectus homo* , home perfecte- que va patir la mort sota Ponç Pilat i va ser sepultat, aquest mateix ressuscità el tercer dia, segons les Escriptures [3] , per no morir mai més i com a penyora de la nostra resurrecció futura i de la vida eterna que esperem. Diguem, doncs, amb l'Església: és realment just i necessari, és el nostre deure i salvació, glorificar-te sempre, Senyor, però més que mai en aquest temps en què Crist, la nostra pasqua, va ser immolat. Perquè Ell és l'anyell de Déu que lleva el pecat del món: morint, destrueix la nostra mort, i ressuscitant, restaura la vida [4] .

Mirem d'aprofundir, amb l'ajuda del Paràclit, en aquest gran misteri de la fe, sobre el qual es recolza -com l'edifici sobre els fonaments- tota la vida cristiana. «El misteri de la resurrecció del Crist -ensenya el Catecisme de l'Església catòlica- és un

esdeveniment real que ha tingut manifestacions històriques constatades, com ho testimonia el Nou Testament» [5] . Ho explicava sant Pau als cristians de Corint.

Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escriptures , i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i s'aparegué a Cefes i després als Dotze [6] .

El caràcter totalment excepcional de la resurrecció de Crist és que la seva humanitat santíssima, reunits de nou l'ànima i el cos per la virtut de l'Esperit Sant, ha estat completament transfigurada en la glòria de Déu Pare. És un fet històric del qual tenim testimonis plenament creïbles, però és, a la vegada i sobretot, objecte fonamental de la fe cristiana. El Senyor, «en el seu cos ressuscitat, passa de l'estat de mort a una altra vida més enllà del temps i de l'espai.

En la Resurrecció, el cos de Jesús és ple del poder de l'Esperit Sant. Participa de la vida divina en l'estat de la seva glòria. Així sant Pau pot dir del Crist que és l'home celestial (cf. 1 Cor 15, 35-50)» [7] .

Meditem allò que sant Josepmaria va escriure en una de les homilies :

Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus (...). Crist viu en la seva Església. "Us dic la veritat: us convé que me'n vagi; perquè, si no me'n vaig, no us vindrà el Consolador; però si marxo, us l'enviaré". Aquests eren els designis de Déu: Jesús, morint a la Creu, ens donava l'Esperit de Veritat i de Vida. Crist roman en la seva Església: en els seus sacraments, en la seva litúrgia, en la seva predicació, en tota la seva activitat. D'una manera especial Crist continua present entre

nosaltres, en aquesta donació diària de la Sagrada Eucaristia. Per això la Missa és centre i arrel de la vida cristiana. En tota Missa hi ha sempre el Crist Total, Cap i Cos. Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso. Perquè Crist és el Camí, el Mitjancer; en Ell, ho trobem tot; fora d'Ell, la nostra vida esdevé buida. En Jesucrist, i instruïts per Ell, gosem dir —audemus dicere— Pater noster, Pare nostre. Gosem dir Pare al Senyor del cel i de la terra. La presència de Jesús vivent en l'Hòstia Santa és la garantia, l'arrel i la consumació de la seva presència en el món [8] .

Jesús ressuscitat és també Amo del món, Senyor de la història: no passa res sense que Ell ho vulgui o ho permeti en vista dels designis salvadors de Déu. Sant Joan ens el presenta en l'Apocalipsi en tota la seva glòria: *enmig dels lampadaris* [vaig veure] , *algú que semblava un*

*fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or; tenia els cabells del cap blancs com la llana més blanca i com la neu, i els seus ulls eren com una flama; els seus peus semblaven metall incandescent, i la seva veu era com el bramul de les onades. A la mà dreta hi tenia set estrelles, i de la boca li sortia una espasa esmolada de dos talls. La seva cara era com el sol quan resplendeix amb tot el seu esclat **[9]** .*

Aquesta sobirania de nostre Senyor sobre el món i la història en tota la seva amplitud, exigeix que els deixebles ens afanyem amb totes les nostres forces en l'edificació del seu regne a la terra. Una tasca que requereix no només estimar Déu amb tot el cor i tota l'ànima, sinó estimar amb caritat afectiva i efectiva, *amb fets i de veritat **[10]*** , cadascun dels nostres iguals, de manera especial els més necessitats.

S'entén molt bé , -va escriure sant Josepmaria-, la impaciència, l'angoixa, els desigs inquietes d'aquells que, amb una ànima naturalment cristiana (cf. Tertulià, apologètica , 17) , no es resignen davant la injustícia personal i social que pot crear el cor humà. Tants de segles de convivència entre els homes i, encara, tant d'odi, tanta destrucció, tant de fanatisme acumulat en ulls que no volen veure-hi i en cors que no volen estimar [11] .

Aquesta és, com sabeu, una de les preocupacions que el nou papa ha manifestat des dels primers moments del pontificat. Impulsats per l'exemple i els ensenyaments del nostre Pare, seguim maldant per portar la caritat de Crist, la sol·licitud espiritual i material pels altres, a l'ambient on cada un treballa, de manera personal, però també cercant i urgint la col·laboració

d'altres persones que manifesten aquesta preocupació pels necessitats. No oblidem mai que l'Opus Dei va néixer i es va reforçar, per voler diví, entre els pobres i malalts de les barriades extremes de Madrid; i a ells es va dedicar el nostre fundador amb generositat i heroisme, amb gran ocupació de temps, en els primers anys de l'Obra. El 1941 escrivia: ***no cal recordar-vos-ho, perquè ho esteu vivint, que l'Opus Dei va néixer entre els pobres de Madrid, en els hospitals i en els barris més miserables: els pobres, els infants i els malalts seguim atenent-los. És una tradició que no s'interromprà mai a l'Obra [12]*** .

Pocs anys després, sant Josepmaria completava aquest ensenyament amb altres paraules ben clares que, malgrat el temps transcorregut, conserven plena actualitat. ***En aquests temps de confusió*** - escrivia-, ***no se sap que és dreta, ni***

centre, ni esquerra, en el polític i en el social. Però si per esquerra s'entén aconseguir el benestar per als pobres, perquè tothom pugui satisfer el dret a viure amb un mínim de comoditat, a treballar, a estar ben assistits si es posen malalts, a distreure's, a tenir fills i poder-los educar, a ser vells i ser atesos, llavors jo sóc més a l'esquerra que ningú.

Naturalment, dins de la doctrina social de l'Església, i sense compromisos amb el marxisme o amb el materialisme ateu, ni amb la lluita de classes, anticristiana, perquè en aquestes coses no podem transigir [13] .

Feia mal especialment al nostre fundador que el desamor i la manca de caritat amb els indigents es donés de vegades també entre cristians. Els béns de la terra repartits entre uns pocs; els béns de la cultura tancats en cenacles. I, a fora, fam

de pa i de saviesa, vides humanes que són santes, perquè vénen de Déu, tractades com a simples coses, com a nombres d'una estadística. Comprenc i comparteixo aquesta impaciència, que m'impulsa a mirar Crist, que continua invitant-nos a posar en pràctica aquell manament nou de l'amor. Totes les situacions que travessa la nostra vida ens porten un missatge diví, ens demanen una resposta d'amor, de donació als altres [14] .

Filles i fills meus, meditem aquestes paraules i fem-les ressonar a les oïdes de moltes persones, per tal que el manament nou de la caritat resplendeixi en la vida de tots i sigui -com volia Jesús- el distintiu de tots els seus deixebles [15] . Voldria que aprofundíssim en les paraules de l'Evangeli, després de la resurrecció de Jesús: *gavisi sunt discipuli viso Domino [16]* , els deixebles es van

omplir de joia en veure el Senyor.
Considerem també que el Mestre ens segueix sempre de prop, i cal descobrir, mirar, en les circumstàncies extraordinàries i ordinàries de la vida corrent, amb el convenciment que, com afirmava sant Josepmaria: o el trobem aquí, o no el trobarem mai. Per això, després del triomf de Crist, després de la seguretat que compta amb nosaltres, hem donat un rumb nou al nostre *gaudium cum pace* , a la nostra alegria plena de pau? Té contingut sobrenatural i humà?

Durant aquest mes, al costat del goig de l'Església per la pasqua i per tenir de nou a un successor de Pere en la terra, en el nostre cas s'hi afegeixen nous motius de goig: especialment els aniversaris de la primera comunió i de la confirmació de sant Josepmaria el dia 23. Quina bona ocasió perquè demanem al Senyor per la seva intercessió, en les pròximes

setmanes, la llum abundant i la
fortalesa de l'Esperit Sant, per al
papa Francesc, per a l'Església santa,
per a la humanitat! No us amago que
gaudeixo recorrent la història de
l'Opus Dei, la història de les
misericòrdies de Déu, i demano a la
Trinitat Santíssima que us passi el
mateix a totes i a tots: no vivim de
records, sinó del goig de veure la mà
de Déu en el recorregut de l'Obra, en
la vida de sant Josepmaria.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'abril de 2013

[1] Benet XVI, *Homilia en la Missa de
començament del ministeri petrí*, 24-
IV-2005.

[2] Papa Francesc, *Homilia en la Missa de començament del ministeri petrí*, 19-III-2013.

[3] *Missal Romà*, Símbol nicensoconstantinopolità.

[4] *Missal Romà*, Prefaci I de pasqua.

[5] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 639.

[6] 1 Cor 15, 3-5.

[7] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 646.

[8] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 102.

[9] Ap 1, 13-16.

[10] 1 Jo 3, 18.

[11] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 111.

[12] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 8-XII-1941 , n. 57.

[13] Sant Josepmaria , *Instrucció*, maig-1935/14-IX-1950 , nota 146.

[14] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 111.

[15] Cf *Jn* 13, 34-35.

[16] *Jn* 20, 20.